

Fény gyúl az emlékezetben
gyerekek csapata rebben
s mintha már köztük állnék
A lyuknál forgok a zujban
golyózom vígan mint hajdan
S mégis más már ez a játék

A kéz mily meleg és fehér
míg a fiatal fiú elér
a titok kapujába
Az arcok csodásak szépek
míg az ember fel nem ébred
s a csalást meg nem látja

Tíz tavasz szökött el gyorsan
tőlem az útszéli porban
s mint ki álomba szédül
a golyózó lyukak szélét
egy szép arc kicsi gödréért
elhagytam bánat nélkül

Az arcnak kicsi a gödre
bonyolult játszani benne
és nincs ki könnyen nyerne
Változik okul az ember
majd visszatér végül egyszer
a régi játszóhelyre

Szomorú fűzfa tövében
golyózó fiúkat néztem
s a szemem a múltba látott
Ó gödrökben alvó szépség
leplezi magát de él még
s meglelik vígan mások

(Veres János fordításai)

Lubomír Feldek — 1936. október 9-én született Žilínán (Zsolna). Tanulmányait a Pedagógiai Főiskolán folytatta, s közben a Mladé letá ifjúsági könyvkiadóban dolgozott. Később a Pravda nyomdájában, majd az árvai Tesla üzem lapjánál talált munkát. 1961 óta írásból és fordításból él. Művei: Gyermekkönyvein kívül két verseskötete jelent meg. Az első: Jediny sianý domov, a második: Kriedový kruh.

VOJTECH MIHÁLIK

Az én szerelmem

Az én szerelmem téli alma,
a szekrényen találsz félhomályban,
de szemeddel ne keresd.
Letépték a fa válláról,
nem iszik már föld alatti nedveket,
nem lélegzik verőfényt.
Magányában
kemény héjba rejtette tűzét,
azért édesedik olyan összpontosultan
és hallgat fanyar illattal.
Az én szerelmem téli alma.
Gyere hozzám,
orrcimpádat megremegtetem a sötétben,
érett vérrel töltöm meg a szád.
Gyere hozzám, dobd el a kést,
végy egyszerűen a kezembe,
szívd be halálos énekem,
harapj belém.

Pusztá

A napsütötte égi magasság
úgy lángolt, mint a steppefű,
a gyors repült a tájon, sárga láng
lobogott a tárt napraforgókból,
s lelkemben a víg derű
végtáncolt rajtad, rónaság,
hol szőlő érik s gémeskút dorombol.

Mintha szülőhelyem köszönteném,
mikor a gulya legelőről tér meg,
ragyog az út pora, ciripel a tücsök,
golya sűrög a kémény tetején,
újraleltem régvolt gyermekségem,
a szívem dalol.

Betyárok tág síkja,
ki érett nyaradra rácsodálkozott,
ki messzi kutadhoz forró utat rótt,

ki hallotta csárdából a muzsikaszót,
a szabadsággal találkozott.

Tekintetem a messzeségbe szállott,
ahol csaplárosnék és jó betyárok,
csikósok, pásztorok és vincellérek
s mind mind akiknek arcán verítéket
fakaszt a kenyér, míg megszüli a föld,
századok múltán meghallották a hangot.
S jelére,

mert ez volt a szózat
kitűzték a piros zászlókat
házaik piros tetejére.

S láttam: ahol a föld éri az eget,
lángoló kardjával hol száz halál kaszál,
a pusztá virágzó tengere felett
Petőfi Sándor áll.

(Zádor András fordításai)

Vojtech Mihálik — Dolná Stredán született 1926-ban, jelenleg a csehszlovák parlament Szövetségi Gyűlésének elnöke. Verseskötetel: Trpky (Keserűség, 1963), Angyalok (1947), Plebejská košl'a (Plebejusing, 1950), Splevajúce srdce (Éneklő szív, 1952), Vzbürený Jób (A fellázadt Jób, 1960), Appassionata (1964).

ŠTEFAN STRÁŽAY

Mind a két szemünkkel

Sötét jobb szemünkkel
látjuk a zongorát
kítátott szájunkkal
kiáltásra készen

Világos bal szemünkkel
látjuk a rózsát
virágzása
mint lassított robbanás

Nézzünk hát mind a két szemünkkel